16/05/2021

Σύγχρονες μυροφόρες κι ένας διάκονος μιλούν στο ope.gr

/ Επικαιρότητα

Σήμερα, Κυριακή των Μυροφόρων, η Εκκλησία μας τιμά τις μαθήτριες του Κυρίου, οι οποίες έζησαν πρώτες το θαύμα της Αναστάσεως. Πρόκειται για τις γυναίκες που ακολουθούσαν τον Κύριο μαζί με τη Μητέρα του, έμειναν μαζί της κατά την ώρα του σωτηριώδους πάθους και φρόντισαν να αλείψουν με μύρα το σώμα του Κυρίου. Οι Μυροφόρες γυναίκες ενέπνευσαν πολλούς μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι προέβαλαν την αφοσίωση και τη μαρτυρία τους ως πρότυπο για το ρόλο των γυναικών στη ζωή της Εκκλησίας.

- **Συνέντευξη στην Ευγενία Δίτσα**

Στη σημερινή εποχή τις φροντίδες των σύγχρονων μυροφόρων θα λέγαμε ότι φέρουν οι πρεσβυτέρες, οι κατηχήτριες και οι διακόνισσες.

Υιοθετώντας τα λόγια του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ο ιερέας είναι όργανο του Θεού, το οποίο προσαρμόζεται και χρησιμοποιείται από το Πνεύμα. Ως εκ τούτου, οι γυναίκες που στέκονται στο πλευρό των ιερέων είναι οι σύγχρονες μυροφόρες.

Το Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων «Ορθοδοξία» μίλησε με δύο πρεσβυτέρες για αυτόν τον τόσο σημαντικό ρόλο: τη Μαρία Παπαδοπούλου, σύζυγο του ιερέως Ανάργυρου Σιγάλα και την Μαρία Φούρλα, σύζυγο του ιερέως Δημητρίου Παλιούρα.

Διαβάστε τη συνέντευξη:

- **Πώς είναι ο ρόλος της πρεσβυτέρας ως σύγχρονης μυροφόρας;**

Πρεσβυτέρα Μαρία Παπαδοπούλου: «*Είναι σημαντικός ο ρόλος της σύγχρονης πρεσβυτέρας. Χρειάζεται πολύ προσευχή, μεγάλο αγώνα και όλα τα αφήνουμε στον Θεό. Η πρεσβυτέρα όσο μπορεί βοηθάει είτε πνευματικά και φιλανθρωπικά είτε με τη συμπαράστασή της προς τον ιερέα. Μπορεί να βοηθήσει στην ενορία, συζητώντας με τον κόσμο, στα κατηχητικά, με τη νεολαία... και έχει μεγάλη ευθύνη, καθώς πρέπει να αποτελεί παράδειγμα.*

Οπωσδήποτε παίζει ρόλο και ο χαρακτήρας και η όλη στάση που κρατάει η πρεσβυτέρα μέσα στην ενορία. Πρέπει να είναι παράδειγμα για τον κόσμο με τη

συμμετοχή της στις ακολουθίες και σε όλες τις δραστηριότητες της ενορίας. Πολλές φορές παίζει ρόλο συμβουλευτικό... Πολλοί τηλεφωνούν στο σπίτι του ιερέα, για να τον συμβουλευτούν και καταλήγουν να μιλούν με την πρεσβυτέρα! Καμιά φορά η πρεσβυτέρα αισθάνεται σαν να είναι... ο πνευματικός! Οπότε είναι κάτι πάρα πολύ δύσκολο, γιατί έχει να κάνει με τη σωτηρία των ανθρώπων και με την πνευματική τους εξέλιξη. Επίσης, υπάρχει και το φιλανθρωπικό κομμάτι... Η πρεσβυτέρα προσπαθεί να βοηθάει όχι μόνο στο φιλόπτωχο, αλλά και όπου μαθαίνει ότι υπάρχει ανάγκη βέβαια».

Πρεσβυτέρα Μαρία Φούρλα: *«Ο ρόλος των Μυροφόρων ήταν η διάδοση του μηνύματος της Αναστάσεως. Στο σύγχρονο κόσμο τον ρόλο αυτό οφείλει να τον αναλαμβάνει ο κάθε χριστιανός όχι μόνο με τον λόγο του αλλά κυρίως με το παράδειγμα της ζωής του. Οι Μυροφόρες ήταν εκείνες που υπερνίκησαν το φόβο τους και παρέμειναν θαρραλέες κοντά στην Παναγία σ όλη τη διάρκεια του πάθους του Κυρίου μέχρι και την Ανάστασή Του. Έτσι και οι πρεσβυτέρες καλούνται να γίνουν πρότυπα αγάπης, αφοσίωσης, ταπείνωσης, ελπίδας και συγχώρεσης»**.

- **Πώς το αποφασίσατε να γίνετε πρεσβυτέρα; Ήταν μια δύσκολη απόφαση;**

Πρεσβυτέρα Μαρία Παπαδοπούλου: *«Το σκέφτηκα ότι θα είναι μια δύσκολη ζωή όσον αφορά την ευθύνη, που είναι μεγάλη. Πριν την γνωριμία με τον πατέρα Ανάργυρο, δεν είχα σκεφτεί ποτέ να γίνω πρεσβυτέρα. Ο ιερέας αναλαμβάνει να βοηθήσει πνευματικά τον κόσμο, να ζήσει τη ζωή που μας δίδαξε ο Χριστός, οπότε συναντάει πολλές δυσκολίες, τις οποίες δεν βλέπουμε εξαρχής. Στην απόφασή μου και για το εάν θα μπορούσα να γίνω, ρωτήθηκε και ο πνευματικός μου, ο οποίος με βοήθησε. Έτσι, το αποφάσισα, εφόσον θα είχα και βοήθεια πνευματική.*

Νομίζω ότι έχει να κάνει και με το χαρακτήρα του ανθρώπου. Ξεκινάς να προχωρήσεις με το γάμο βλέποντας και τον άνθρωπο, εάν μπορεί να προχωρήσει σε αυτό που σκέφτεται, δηλ. στην ιεροσύνη. Εγώ είδα πολλά καλά στοιχεία, είδα ότι θα μπορούσε να γίνει ένας άξιος ιερέας και ότι θα μπορούσε να κάνει μια άξια οικογένεια. Έτσι, εν τέλει, δεν είχα δυσκολία στο να το αποφασίσω, εφόσον δεν έφερε αντίρρηση και ο πνευματικός μου. Ωστόσο, όπως προείπα, αισθανόμουν ότι θα ήταν μεγάλη η ευθύνη και ότι θα υπήρχαν και δυσκολίες, γιατί δεν είναι κάτι απλό. Αυτό που μπορώ να πω τώρα, όμως, είναι ότι είμαι πάρα πολύ ικανοποιημένη.

Πρεσβυτέρα Μαρία Φούρλα: *«Πριν πάρεις μια τέτοια απόφαση περνούν διάφορες σκέψεις από το μυαλό σου, όπως είμαι άξια; Θα στερηθώ μικρές απολαύσεις της ζωής εξαιτίας της απόφασης αυτής; Θα σταθώ με ευθύνη στο ύψος του ρόλου μου; Η απόφαση όμως δεν είναι προσωπική. Είναι κοινή με τον σύντροφό σου. Καλείται ο ένας να στηρίξει τον άλλο και οι δύο μαζί να αφεθούν με εμπιστοσύνη στον Θεό».*

- **Ποια είναι τα ευχάριστα αυτής της ζωής και ποιες οι δυσκολίες;**

Πρεσβυτέρα Μαρία Παπαδοπούλου: *«Το ευχάριστο στη δική μας ζωή ήταν ότι, επειδή ο πατήρ Ανάργυρος ανέλαβε υπεύθυνος του Κέντρου Νεότητας, είχαμε να κάνουμε με παιδιά. Χαίρεσαι πάρα πολύ όταν βλέπεις τα παιδιά να προχωρούν πνευματικά ή όταν κάποια παιδιά μπαίνουν στο χώρο της εκκλησίας, ενώ πριν δεν είχαν καμία σχέση, και τα βλέπεις να μεγαλώνουν, να προχωρούν πνευματικά. Και βέβαια, στην οικογενειακή ζωή με τον ιερέα αισθάνεσαι τις ευλογίες από τον Θεό. Δηλαδή, εκτός από ευθύνη, η πρεσβυτέρα έχει πολλές πνευματικές χαρές, ευκαιρίες σε μοναστήρια να έρθει σε επαφή με πνευματικούς ανθρώπους και παίρνει πολλά από αυτό το λειτούργημα του ιερέα. Όσο για τις φροντίδες, είναι περισσότερες. Συνήθως, οι οικογένειες των ιερέων έχουν και πολλά παιδιά!».*

Πρεσβυτέρα Μαρία Φούρλα: *«Καλείσαι να γίνεις στήριγμα και συμπαραστάτης στον κόσμο, για να αντιμετωπίσεις τις αγωνίες και τα προβλήματά του, χωρίς ωράριο, και μέσα απ΄ αυτά να τον οδηγείς κοντά στον Θεό. Και αυτό είναι μεγάλη ευθύνη, όμως είναι και μεγάλη ευλογία! Νιώθεις ότι ακόμα και στις δυσκολίες η χάρη του Θεού σε καθοδηγεί και σε σκεπάζει. Και αυτό αποτελεί βίωμα όλης της οικογένειας*.

Σε πρόσφατο περιστατικό ασθένειας φιλικού μας προσώπου, τα παιδιά μας ένιωσαν την ανάγκη από μόνα τους να ενώσουν τις προσευχές τους με τις δικές μας, για να ζητήσουμε τη βοήθειά του Θεού.

Μεγάλη χαρά, επίσης, μας δίνει όταν βλέπουμε ανθρώπους που τους θεωρούμε του "περιθωρίου" να πλησιάζουν, για να ζητήσουν την ευλογία του Ιερέα».

Ταυτόχρονα, σύγχρονες μυροφόρες μπορεί να θεωρηθούν και οι κατηχήτριες, που έχουν ένα τόσο σημαντικό διακόνημα στους κόλπους της εκκλησίας.

Η Ελένη Πορφύρη, κατηχήτρια επί 12 έτη, από τον Σεπτέμβρη του ‘88 έως τον Μάιο του 2001, μίλησε για αυτήν της την εμπειρία στο Πρακτορείο.

- **Πώς ξεκίνησες ως κατηχήτρια;**

Πήγαινα από μικρή όλα μου τα χρόνια κατηχητικό και όταν τελείωσα, ήθελα κι εγώ να κάνω κάτι σχετικό, γιατί μου άρεσε. Είχα δει σε μια «Φωνή Κυρίου» ότι γίνεται φροντιστήριο κατηχητών και αποφάσισα να πάω, μαζί με μια φίλη μου από το σχολείο. Το Σεπτέμβριο του ’88 μου τηλεφώνησε ο π. Ηλίας ο Μαρκαντώνης από τον Άγιο Νικόλαο Καλλιθέας, που είδε το όνομά μου στους καταλόγους των κατηχητών και έτσι ξεκίνησα να κάνω κατηχητικό στο κατώτερο (σε παιδιά δημοτικού).

Τότε ήταν πάρα πολλά παιδιά… Σκεφτείτε ότι χρησιμοποιούσα και μικρόφωνο για να ακούγομαι. Έκανα προετοιμασία, γιατί ήθελα να είναι κάτι όμορφο, διάβαζα, έβρισκα παραδείγματα, ρωτούσα, κάναμε και κάποια παιχνίδια, κάποια κοπέλα έπαιζε και κιθάρα και τραγουδούσαμε…

Μετά τα παιδιά του δημοτικού τα συνέχισα και στο γυμνάσιο και στο λύκειο.

Ειδικά με τα παιδιά του λυκείου ήταν περισσότερο σαν παρεούλα το κατηχητικό, κάναμε επισκέψεις σε εκκλησίες, βγαίναμε. Δεν είχε τη μορφή του μαθήματος και το κάναμε και σε έναν όμορφο χώρο, που ήταν μέσα στο παρεκκλήσι του Αγίου Νεκταρίου (δίπλα στον Άγιο Νικόλαο Καλλιθέας).

Αυτό που μου άρεσε ήταν ότι έκανα πάντα μάθημα μέσα σε εκκλησία, είτε στην μεγάλη, στον Άγιο Νικόλαο Καλλιθέας, είτε στο παρεκκλήσι του Αγίου Νεκταρίου. Προσκυνούσαμε πάντα, υπήρχαν οι εικόνες, ανάβαμε κερί πριν ξεκινήσουμε… Ήταν πιο εκκλησιαστικά τα πράγματα απ’ ότι αν γινόταν σε αίθουσα.

- **Θέλεις να μας διηγηθείς ένα ευχάριστο συμβάν που θυμάσαι;**

«Κάποια μέρα και ενώ ήμουν κατηχήτρια, ήρθε και με βρήκε η δική μου κατηχήτρια, που την είχα από την 3η δημοτικού και μου είπε: «Σου παραδίδω την κόρη μου, όπως εσύ ήρθες σε μένα και εύχομαι να της παραδώσεις τα παιδιά σου». Ήρθε με το παιδάκι από το χέρι και ήταν πολύ συγκινητικό!».

- **Για έναν άνθρωπο που δεν είναι θεολόγος, ποιες είναι οι δυσκολίες της θέσης του κατηχητή;**

Θεωρώ ότι πρέπει να κάνεις μια προετοιμασία, να παρακολουθήσεις ένα σεμινάριο και να συζητάς το τι μπορείς να κάνεις... Καθώς τα παιδιά έχουν πάρα πολλά ερεθίσματα μέσω της οθόνης, το να κάνει κάποιος κατηχητικό μόνο μιλώντας ή διηγούμενος ένα μάθημα πλέον δεν αρκεί. Θα πρέπει να εμπλακούν όλα τα τεχνολογικά μέσα, ώστε να είναι πιο ενδιαφέρουσα η διήγηση.

Βλέπουμε ότι έχει μειωθεί πάρα πολύ ο αριθμός των παιδιών στα κατηχητικά, και επειδή δεν μπορούν να πάνε πια οι ιερείς στα σχολεία... Υπάρχουν πολλά παιδάκια ξένα, που είναι αβάφτιστα... Χρειάζεται, νομίζω, να είναι κάτι πολύ ωραία οργανωμένο, για να τραβήξει το ενδιαφέρον των παιδιών σήμερα και βέβαια να δημιουργείται μια όμορφη παρέα.

Το έργο της μετάδοσης των ακολουθιών με υπότιτλους στην ενορία των Αγίων Πάντων Καλλιθέας

Σήμερα δεν τιμώνται μόνο οι Μυροφόρες, αλλά και οι δύο μαθητές του Κυρίου, ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαία, ευσχήμων βουλευτής, και ο Νικόδημος, νυκτερινός μαθητής. Ο μεν πρώτος τόλμησε και ζήτησε το σκήνωμα του Ιησού από τον Πιλάτο, για να το ενταφιάσει. Ο δε δεύτερος έδωσε τον τάφο του, για να εναποθέσουν το σεπτό σκήνωμα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Σε αυτό το πλαίσιο, βρήκαμε τον Κώστα Μπουρούση, Ηλεκτρολόγο Μηχανικό, που διακονεί με τον δικό του τρόπο στην ενορία των Αγίων Πάντων από πέρυσι και συγκεκριμένα από τον καιρό που άρχισε η καραντίνα λόγω πανδημίας. Η διακονία του έχει να κάνει με τις μεταδόσεις των ακολουθιών με υπότιτλους στο κανάλι metalipsis του youtube, που ξεκίνησε με πρωτοβουλία του π. Ανάργυρου Σιγάλα.

Ας δούμε τι μας είπε για αυτό το έργο-διακόνημα:

«Με αφορμή την καραντίνα και το κλείσιμο των ναών, υπήρξε η σκέψη να μπορέσουμε να μεταδώσουμε τις ακολουθίες στο διαδίκτυο. Η αφορμή για τις μεταδόσεις των ακολουθιών με υπότιτλους δόθηκε όταν ο διερμηνέας της νοηματικής γλώσσας, Στρατός Πατρινός, που ερχόταν στους Άγιους Πάντες Καλλιθέας στην Αθήνα κι έκανε τη διερμηνεία για τους κωφάλαλους επί σειρά ετών, μας ζήτησε να γίνει μια μετάδοση, όταν έκλεισαν οι ναοί.

Η πρώτη έγινε χωρίς υπότιτλους. Στη δεύτερη, ο πατήρ Ανάργυρος Σιγάλας, εφημέριος του ναού των Αγίων Πάντων, ζήτησε να δούμε εάν μπορούν να μπουν και υπότιτλοι, καθώς δεν γνωρίζουν όλοι οι κωφοί ή κωφάλαλοι την νοηματική, αλλά ξέρουν να διαβάζουν.

Καταφέραμε να κάνουμε αυτή την (πανελλήνια) καινοτομία, προσφέροντας στους ανθρώπους με προβλήματα ακοής την εικόνα και την απομαγνητοφώνηση του πλήρους κειμένου. Ξεκινήσαμε με τους Χαιρετισμούς, τις ακολουθίες της Μεγάλης εβδομάδος, μετά με τη Θεία Λειτουργία, ενώ σιγά σιγά προσθέσαμε και τον Όρθρο. Είδαμε ότι είχε τη θετική ανταπόκριση των ανθρώπων που έχουν προβλήματα ακοής. Αυτό που παρατηρήσαμε, όμως, ήταν ότι αυτό βόλεψε κι εξυπηρέτησε πάρα πολύ κ τους ακούοντες. Ιδίως τους ηλικιωμένους, που δεν μπορούσαν να διαβάσουν εύκολα από βιβλίο. Έτσι, καταφέραμε και γίναμε μια μεγάλη οικογένεια. Πολύς κόσμος εντάχθηκε στο κοινό μας και μας στήριξε με τις προσευχές και τις ευχαριστίες του.

Και έτσι, εντάξαμε κι εμείς στην ομάδα μας κ άλλους ανθρώπους, όπως τον Παναγιώτη Πολύδωρο, που ασχολείται αποκλειστικά με τους υπότιτλους κ την Ελένη Δήμου, που ασχολείται με την εικόνα. Αυτή είναι πράγματι μια σύγχρονη μυροφόρα.

Τώρα που άνοιξαν οι εκκλησίες το ερώτημα ήταν: «Συνεχίζουμε;» και η απάντηση ήταν ευνόητη. Συνεχίζουμε και προσφέρουμε τον καλύτερό μας εαυτό για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, ώστε να βγαίνει κάτι όμορφο και χρήσιμο για όσους δεν μπορούν να έρθουν στην εκκλησία».